

Uforsagt, ihvor det gaar.

(Matth. 6, 24-34.)

Uforsagt, hvordan min Lykke
 End i Verden blive maa ;
 Det er dog et Mesterslykke,
 Som jeg daglig pønser paa.
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Uforsagt, naar Andre tvivler
 Paa Guds Forsyns Naade stor,
 Jeg i Haabet glad dog hviler,
 Paa min Fader fast jeg tror.
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Uforsagt, naar Andre plager
 Med unyttig Sorg sit Sind ;
 Naar jeg blot min Gud behager,
 Gaar jeg rolig ud og ind.
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Uforsagt, naar Andre suffer
 Under sine trange Kaar,
 Jeg paa Herrens Naade puffet,
 Resten sørger jeg ei for.
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Uforsagt, naar Andre strækkes,
 Frygter for den onde Dag,
 Ved Guds Naade vil jeg dækkes,
 Overgiver ham min Sag.
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Uforsagt, naar Andre gruer
 For at dø, — jeg gruer ei ;
 Jeg min Krone hijsset stuer :
 Skulde jeg da grue ? — Nei !
 Naar jeg kun i Naaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Spde Gud, lad mig din Raade
 Altid have her! — du maa
 Gjærne for min Lykke raade,
 Naar det vel mig hist maa gaa.
 Naar jeg kun i Raaden staar,
 Uforsagt, ihvor det gaar.

Ambrosius Stub.

Pass din egen Gjærning.

(Slutning.)

Lykke-Jakob havde været en af Roberts fornemste Plageaander, og dette var kun en af de hyppige Stridigheder, der havde fundet Sted imellem dem. Robert syntes ligesaa lidet om Jakob, som Jakob om ham; men alligevel var han rede til at indrømme, naar hans Fader paamindede ham derom, at det var hans Pligt at hjælpe Jakob ligesaa vel som nogen Anden, naar han kunde hjælpe.

En Aften sent paa Høsten kom Robert og en anden Gut hjem efter en meget lykkelig tilbragt Feriedag. De gik med hurtige Skridt frem over Heden og samtalede muntert om Dagens Begivenheder, da en Stønnen, der syntes at komme fra En, der var i stor Nød, naaede deres Øren.

"Vi maa se efter, hvad det kan være!" raabte Robert og sprang over Gjerdet i den Retning, hvorfra Lyden kom, medens Samuel fulgte langsommere efter. Robert naaede Floden, hvis Bredder vare steile og farlige, i et Par Minutter. Træer og Buske voksede langs med Bredderne, og medens Robert saa sig omkring, hørte han igjen den samme Klage stige op fra Floden.

"Er der Nogen?" raabte Robert.

"Jeg er falden nedad Flodbanken og har brækket Benet, saa at jeg ikke kan røre mig," sagde en svag Stemme, som Robert gjenkjendte. Han stodte Grenene tilside og saa stakkels Jakob ligge hjælpeløs ved Siden af Floden. Nu klavrede han nedad Banken og fandt Jakob liggende i samme Stilling, som han var falden — og i samme sørgelige Tilstand; hans Ansigt var dødblegt, og hans Øine vare sunkne og lukkede.

"O, stakkels Gut, hvad kunne vi gjøre for ham?" raabte Robert med Taarer i Øinene.

"Vi kunne ikke gjøre noget Bedre end at gaa hjem saa hurtigt som muligt og sende Folk efter ham," sagde Samuel.

"O, du vil ikke forlade mig?" raabte Jakob.

"Nei, det vil jeg ikke," sagde Robert. "Jeg vil blive hos dig, og du kan gaa hjem, Samuel."

"Men", indvendte Samuel, "da han altid var saa hadsk mod dig, saa kan jeg ikke indse, at du behøver at gjøre nogen Opoffrelse for hans Skyld".

"O, gaa ikke!" raabte Jakob igjen og forsøgte paa at rejse sig op, men faldt igjen afmægtig af Smertes tilbage.

"Jeg vil ikke gaa, det lover jeg dig," sagde Robert igjen bestemt. "Samuel, du faar gaa uden mig," og Samuel var nødt til at finde sig deri.

Robert vendte sig mod Jakob og forsøgte paa at gjøre, hvad han kunde, for at lette hans Smerte. Han kunde ikke flytte ham; men han løstede hans Hoved op, og, da han mærkede, at han skjalv af Kulde, tog han sin egen Jakke af, lagde den kjærligen ud over ham, tog hans Hænder i sine og begyndte at gnide dem varme. Stakkels Jakob erindrede al sin Ukjærlighed mod denne edelmødige, snille Gut og trak halvt sin Haand tilbage, da han nu følte sig stamfuld og ydmyget; Robert syntes at gjætte hans Følelser. "O, bryd dig aldrig om det nu, Jakob," sagde han kjærligt. "Nu ere vi Venner, ved du."

"O, Robert," raabte stakkels Jakob, "nu havde du god Anledning til at sige mig, at du vilde passe din egen Gjærning og lade mig være i Fred".

"Nei det kunde jeg ikke," sagde Robert, "fordi, siger jeg dig: min Gjærning er at gjøre alt det Gode mod Alle, jeg kan".

"O, jeg har tænkt saa meget paa dig, al den Stund jeg har ligget her!" sagde Jakob igjen.

"Jeg har forsøgt igjen og atter igjen paa

at glemme, hvad du engang sagde mig, men jeg har aldrig kunnet glemme det — at dit Livs Gjerning var at tjene Gud af dit ganske Hjerte og at gjøre saa meget Godt mod Andre som muligt — og, o, Robert, kjære Robert," foiede han til med et pludseligt Udbrud af Stamtidhed, "jeg tror, mit Livs Gjerning har været at gjøre alt det Onde, jeg har kunnet."

"Men du vil ikke gjøre det længer, naar du bliver friit igjen?" sagde Robert.

"Men dersom jeg ikke bliver friit igjen, Robert!" sagde Jakob i en Tone fuld af Angst

"O, vedens jeg har ligget her og tænkt paa, at jeg kunde komme til at dø, syntes jeg, Gud selv talte til mig og spurgte mig om, hvad mit Livs Gjerning havde været. Ja, hvad kan jeg sige? hvad kan jeg gjøre?"

Robert taug i et eller to Diebit. Han vidste ligesaa godt som Jakob, ja bedre, hvor syndigt hans Liv havde været i Guds Dine, og han vidste ikke, hvorledes han skulde kunne trøste ham. Tilslidst sagde han ganske ensfoldigt med Guds egne Ord: "Tro paa den Herre Jesus Kristus, og du skal worde salig".

"Men, hvad skal jeg tro? — og hvorledes skal jeg tro?" spurgte Jakob ivrigt.

"Du maa tro, hvad Guds egne Ord siger," svarede Robert: "Saa elskede Kristus os, at, der vi endnu vare døde i Overtraedelser, døde han for os; den, som ikke vidste af Synd, har Gud gjort til Synd for os, paa det at vi skulle i ham worde retfærdige for Gud". O, kjære Jakob, ved du ikke, at Kristus blev Menneſte, os lig i Alt uden i Synd, at han kunde lide Straffen i vort Sied? Dersom du beder ham om at frelse dig, vil han gjøre det, og han vil tilgive dig alle dine Synder og tage dem alle bort".

"Alle? — hver eneste en?" spurgte Jakob med svag Stemme.

"Ja, hver eneste en!" udraabte Robert med megen Iver — "hvert syndigt Ord, hver ond Tanke eller Handling — hver eneste en!"

"O, hvor deiligt det vilde være, om jeg bare kunde tro det!" sagde den stakkels Jakob.

"Vi ville bede Gud, at han vil bringe dig til at tro," sagde Robert, og, idet han knælte ned, bad han inderlig til Gud, at han vilde bringe Jakob til Troen paa ham. Bonnen syntes at gjøre Jakob godt og at trøste ham; men han blev altfor mat til, at han kunde sige noget Mere, og Robert sad taus ved hans Side. Det blev nu ganske mørkt, og hvor glade bleve de ikke Begge ved at høre Lyden af de Mænds Stemmer, der vare komne for at hjælpe dem! De vare vel forsynede med Lygter og Reb og bragte en simpel Vaare til at lægge Gutten paa. Robert gik ved Siden af ham hele Veien og hvistede trostende Ord i Dret til ham. Da Jakob blev bragt ind i Huset, saa han sig om efter Roberts Fader, der var en af Mændene, og sagde med Taarer i Dinene: "O, Drummond, Robert har ikke glemt, hvad du og han kalder Eders egen Gjerning. Han har været til den største Trost for mig i Aften".

Jakob var længe syg og led meget; under hele Sygdommen var Robert virkelig til stor Trost for ham; han sad hos ham og læste for ham og gjorde Alt, han kunde for at trøste og opmuntre ham. Jakob sagde mangen Gang:

"Alt, Robert, Robert, hvad skulde jeg have gjort, dersom du havde adlydt mit Raad og passet din egen Gjerning saaledes som vi Andre gjorde det?"

Troesmod.

En kristelig Indianer, Gideon, blev engang angreben af sine vilde Landsmænd, der holdt ham sit Gevær for Panden og raabte: "Jeg skyder dig, fordi du ikke taler om Andet end Jesus." Gideon svarede: "Naar Jesus ikke tillader dig det, saa kan du ikke skyde mig."

Den Vilde blev saaledes slagen af disse Ord, at han sænkede Geværret og gik stille hjem.

Paa Veien til Skolen.

I dit Navn og til din Gæde,
Fader, al vor Gjærning ske!

Intet vi i Verden lære,
Lære vi ei dig at se.

Se vi dig paa Prøvens Veie
Nasyn end mod Nasyn ei,
Som i Speil og mørke Dale
Dog dit Billed os hujvale!

Kun, hvad du har plantet, lykkes,
Kun den Sæd, du saar, er god;
Men hver Spire skal oplykkes,
Som ei har i dig sin Rod.

Gud, hvor Sjelen dig ei sandt,
Blev al Verdens Visdom Tant.
Lad vor Kundskab Frugter bære
I dit Navn og til din Gæde!

Jngemann.

Nordpolfarere.

J have, kjære Born, vistnok baade hørt og læst om de store Lidelser, de Mange, som i vore Dage have reist for at undersøge Egnene op imod Nordpolen, have været udfatte for. I se her paa vort Billede 2 Mand, der ere ude paa saadan Opdagelsesreise. Billedet giver Eder et Indtryk af den haarde Natur der, og hvor vel de maa besyfte sig med den isnende Kulde.

Guds Ords Seier over en Jodes og en Kristens Hjerter.

(Slutning.)

Flere Gange standjede Isak midt i Læsningen. Det var, som Guds Ords levende Kraft ganske overvældede ham. Saaledes kunde han ikke komme over de Ord: "Den Sten, som Bygningsmændene forskjode, den er bleven til en Hovedhjørnesten. Og hvo, som falder paa denne Sten, skal sonderstødes; men den, paa hvem den falter, ham skal den sonderknuje." Ligeledes blev han underlig tilmode og meget betænkelig, da han af Nazaræens Mund hørte disse alvorfulde Ord: "Sandelig, sandelig siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke forgaa, før det sker Altsammen. Himmel og Jord skulle forgaa, men mine Ord skulle ikke forgaa!" Men da de nu kom til Kampen i Getsemane, da de læste, hvorledes det taalmodige Guds Lam under Vægten af usigelig Smerte og Sjelslidelse ligger paa Jorden med Ansigtet i Støvet, ganske som Profeten Esaias beskriver det: "som et Lam, der føres til Slagterbænken, som et Faar, der er stumt for dem, som klippe det, og ikke oplader sin Mund," — da de læste, hvorledes dette Lam kæmpede og stred i Bønnen, indtil hans Sved blev til Blod, der i tunge Draaber faldt til Jorden — da kan Isak ikke læse videre. I hans Hjerter lod atter og atter disse Profetens Ord: "Bisfelig, han er saaret for vore Overtrædelser, knust for vore Misgjerninger; Straffen laa paa ham, at vi skulle have Fred." Det bruser i hans Sjæl, Taa-

terne ville ganske overvælde ham, og uden at sige et Ord lukker han raast Bogen.

Mændene staa op, og i den stille Midnatstime vandrer Enhver til sit Hjem. Men hvor er der blevet af Fru Linner? Hun var for længe siden vendt tilbage til sit Hus. Kæppe havde hun faaet Die paa sin Bibel, omkring hvilken Israeltierne havde samlet sig, saa var Isdækket, der laa om hendes Sjæl, brudt. Et Dieblik stod hun og saa og hørte gennem Vinduet, saa, hvorledes de Fremmede gjorde sig lystige over den Helligdom, som hun havde forkastet. Men da kunde hun ikke mere. Hun brød ud i Taarer og ilede hjem. Der faldt hun ned paa sit Ansigt, hun syntes, at hendes Hjerter maatte briste af Smerte og Anger. Hendes Samvittighed anlagde og fordømte hende og udtalte høit og tydeligt sit "skyldig" over hende. "Du er et Djevlelsens Barn", lod det i hendes Sjæl. Og hun gav denne Stemme Ret og laa og vred sig som en Orm i Støvet for Herrens Ansigt, der med sit Flammeblik gennemstuede og dømte hendes hele Liv, alle hendes Tanker, Ord og Gjærninger.

I denne Sjeleangst laa Fru Linner paa sit Ansigt, lige til Morgenrøden brød frem. Hendes Hjerter var knust, Bolgerne gik sammen over hendes Hoved. Men endelig dæmrede det i hendes Sjæl. Hun fattede Mod og krøb med hele sin centnertunge Byrde og Samvittighedsstval op til Golgathas Kors. Der modte hun Herrens Naadesblik, den Herres, der ogsaa bar hendes Straf. Der lod disse hans Ord for hendes saarede Sjæl: "Mig har du gjort Arbejde med dine Synder, mig har du gjort Nøie med dine Misgjærninger. Men jeg, jeg udsletter dine Overtrædelser for min Skyld og ihukommer ikke din Synd; vend dig til mig! thi jeg gjenløste dig!" Og som Valsom fra Gilead faldt Forsoningens Ord paa hendes Samvittighed og lægte hendes Saar. Da Solen gik op, kunde hun udbryde med Jakob: "Jeg har seet Herren Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst!"

Børnene sov fremdeles, da Enken for anden Gang forlod sit Hus. Med bevingede

Skridt iler hun atter til Isak, og denne Gang vil det lykkes hende. Da hun træder ind, finder hun Israeltien siddende paa samme Sted, som hun havde seet ham om Aftenen. Bibelen laa opslagen foran ham; men han læste ikke, men holdt begge Hænder for Dinene og græd bitterlig. Da hans Venner ved Midnat havde forladt ham, kunde han ikke stille sig ved den hellige Bog, men satte sig igjen ned og forstede videre. Og da han nu læste, hvorledes det ustyldige Guds Lam stille og taalmodig taalte Spor, Mishandling og Forsmædelse af Ypperstepræsten, hvorledes han foris ud til Slagterbænken belastet med det forsmædelige Kors, med Israels og hele Verdens Synd paa sine Skuldre, hvorledes tilsidst Jesus af Nazareth, Jødernes Konge, blev korsfæstet paa Golgatha, og hvorledes han under Forhaanelse og de bitreste, mest brændende Smerter bad: "Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre," — da var det for denne Abrahams Søn, som der faldt Skjæl fra hans Dine; han slaar sig for sit Bryst, jamrer sig, græder og beflager ham, som hans Fædre have gennemstunget, ham, som han selv hele sit Liv igjennem havde misgjendt og forkastet, og sørgede over ham, som man sørger over en eneste Søn og vellager over sin Førstefødte.

"O, du Jesus af Nazareth" udraaber han, "du er, saa vist som Gud lever, vor Messias! Du er sandelig Synderes Frelser, den Hellige i Israel." Og den Hellige boiede sig til ham. "Josef erkjendte sin Broder", og han græd længe om hans Hals og kyssede ham. Gjerne vilde den benaadede Israelit skjænke sin Frelser Alt, hvad han eiede, ja sit Liv; saa salig folte han sig i hans Omfavnelse. Kun en Ting smertede ham dybt, nemlig, at han saa sent havde fundet sin Messias, at hans Dine først nu vare bleve opladte, at han saa længe havde misgjendt, forhaanet og krænket sin Herre og Frelser.

Saaledes traf Fru Pinner, den nylig saa ulukkkelige Enke, der ogsaa var vederfaret Barmhertighed, den gamle Isak. Ved at se

ham i en saa oprørt og bevæget Tilstand blev hun bestyrtet staaende ved Døren; men, saasnart Isak saar Die paa hende, springer han op, griber hendes Haand og siger: "O, Fru Pinner, Dem maa jeg takke hele min Levetid! I Deres Bog har jeg fundet en Stat, kosteligere end Guld, end meget fint Guld, min Messias, Israels Trost. Mine Dine græde Glædestaare, mit Hjerte er jaligt, min Tunge fuld af Lov for det store Under, Jakobs Gud har gjort mod mig."

Mere kunde han ikke sige, Taarer kvalte hans Stemme. Men da Enken hørte, hvorledes Herren i sin uudsigelige Naade havde vendt til Betsignelse, hvad hun havde gjort i Synd og Urofskab, da bævede paany hendes Hjerte i Bemod og Skam. Hun havde jo ogsaa, ligesom Israeltien, den længste Tid af sit Liv ikke betymret sig om Jesus og ikke elsket ham, uagtet hun i Daaben var bleven hans Eiendom. Hun maatte sætte sig ned og blande sine Taarer med den gamle Jodes. Dette var en Naade- og Glædesdag i Himmelen og paa Jorden.

"Alt Isak", sagde Enken, "jeg gjorde stor, stor Uret, da jeg solgte min største Stat, min Bibel, og i saa mange lange Aar forglemte min dyrebare Frelser; men jeg haaber, han har tilgivet mig. Og Deres Sjæl har han reddet — ved min Synd. Sandelig, han er en forborgten Gud, men vor trofaste Frelser. Hans Navn være lovet!"

Og nu begyndte der en Samtale mellem disse to, hvis Sjæle just vare trængte gjennem fra Mørke til Lys, en Samtale, hvori Guds Engle i Himmelen havde sin Lyft. Hvor de da have priist Lammet og lovet at følge dette Lam, hvor det gaar! Hvor have de i barnlig Tillid tilegnet sig Forsoningens Frelse og i Ydmyghed optaget Ordet om Guds frie Naade i Kristus! "Er ikke Efrain mig en dyrebare Søn, mit kjæreste Barn? Thi saa ofte jeg end har talt imod ham, maa jeg dog endnu ihukomme ham; derfor bruser mit Jndre for ham; jeg maa forbarme mig over ham, siger Herren." (Jerem. 31, 20).

Det var rette Trostens og Bederkvægsens Ord for den gamle Israelit. Han

hævede Hænderne mod Himmelen og sagde :
 "Herre, jeg har dig hjertelig kjær, min
 Stryke ! Herre, min Tilflugt og min Borg,
 min Gud, paa hvem jeg tror !"

Frø Pinner sit sin Bibel igjen, og med
 Bibelen vendte ogsaa ny Velsignelse ind i
 hendes Hus. Den trofaste Hjælper og Frel-
 ser, i hvis Haand hun fra nu af lagde sig
 selv og alle baade legentlige og aandelige
 Betsyringer, sørgede daglig for hende og
 hendes Børn. Vel var hun fattig ; men i
 sin Frelser var hun rig, lykkelig og tilfreds.
 Under inderligt Bøn og Paakaldelse arbejdede
 hun med Trostab og Flid, og Herren vel-
 signede hendes Arbejde, saa hun lidt efter
 lidt kunde betale al sin Gjæld. Saaledes
 førte hun et stille, gudsfrygtigt Liv og op-
 drog sine Børn i Tugt og Herrens For-
 maning.

Dg Jaf ? Han havde strax forskaffet
 sig en anden Bibel og læste og forskede i det
 gamle og nye Testament Dag og Nat. Han
 læste ogsaa med sin Familie og sine Ven-
 ner, og de dyrebare Sandheder, som han
 med Begjærighed optog i sit Hjerte, vare
 ham virkelig kosteligere end Guld, end meget
 fint Guld, sødere end Honning og Hon-
 ninglage.

Næste Pinsefest efter Prædiken traadte
 Jaf med sin hele Familie frem for Døbe-
 fonten. Der afslagde han med høi og glad
 Siemne og af Hjertets dybe Grund den
 gode Betsjendelse for mange Venner, der bad
 og græd med ham. Han betjendte, at Jesus
 af Nazareth, den sande Guds Son, var
 hans Messias, hans Frelser, hans Ret-
 færdighed og Stryke, og skulde være og for-
 blive hans eneste Trost i Liv og i Død.
 Da nu den Geistlige lagde Haanden paa det
 graa Hoved, og der over det gamle Ansigt
 so' som en Lystraale af en ubeskrivelig
 Himmelglæde, da have mange Hjertes sukket
 med ham og bedet : "Herre, nu lade du din
 Tjener fare hen i Fred ! thi hans Dine have
 seet din Frelse."

G a a d e.

Det Første sig vi om Mad,
 Som bringes libet kogt paa Kød ;
 Vog værre er det, naar en Mand
 Mon saa medrette falde kan.

Hvis nu du Ordet om jaar vendt,
 Saa bli'r det om en fort Tid endt.

Det Andet høfligt er og mildt ;
 Men, hvis du hellere det vil,
 Det bli'r et Dyr hel barik og vildt,
 Som gjerne bistert støder til.

Det Hele er et Bytte
 Saa hjært for hver en Skytte.

D p l ø s n i n g

paa Gaaden i No. 7 :

H u d e n.

Rigtig opløst af E. P. L., Christiana,
 Wis. ; E. C. S., Georgeville, Minnesota ;
 P. M. L., Unness, Minn. ; og R. N. D.,
 Eaton, Wis.

K v i t t e r i n g.

Kasjerer Erdall har modtaget \$8.00 ved
 Past. A. N. Rystad fra Børnemissions-For-
 ening i Østre Immanuel's Mgh., Polk Co.,
 Wisconsin. J. B. Frich.

Børneblad, 10de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr.
 Vore Agenter, der tage Bladet i Pakket
 og selv holde Raveliste, tilstaa vi derimod
 for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter
 følgende Reduktion :

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
 ——— 10—49 ——— 25 " ———
 ——— 50 og derover efter 20 " ———

Adresse : J. B. Frich,
 Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

"Fæbrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.